

ALIDA.

Weer naar bed . . . 'k Denk dat ik nou eens goed zal slapen . . . en plezierig droomen misschien ook . . . (*Els en Marten dalen zacht het trapjen af, maar blijven daar staan.*)

DE ADMIRAAL.

Mag ik u nu eens toedekken? U heeft het mij zoo dikwijls gedaan! (*hij slaat den arm om haar heen en laat het oude hoofd op zijn schouder rusten: voetjen voor voetjen gaan ze naar den achtergrond. De Raadpensionaris, gevolgd door vlagofficieren der vloot, in schitterend gewaad, verschijnt in de deur. Hij treedt binnen. Het tweetal ziende ontbloot de Raadpensionaris zich het hoofd, wat door de anderen, die meer op den achtergrond blijven, gevolgd wordt.*)

Hij slaat den arm om haar heen en laat het oude hoofd op zijn schouder rusten.

DE ADMIRAAL.

Mijnheer de Witt, dadelijk uw oodmoedige dienaar!
 (*Bij het verschijnen der bezoekers wordt door de openstaande deur het beieren der klokken en het losbranden van geschut in de verte gehoord, wat voortduurt tot de gordijn valt.*)